



**Έκείνος ό Χαμύτ ό ξεχασμένος
μέ γυναίκα φαίνεται ντυμένος.**

**Τάδε λέγ' ύπερφάνως
ένας άλλος Σουλτάνος.**

Εμ' εκείνος, τσελεπή,
πούπια μέ της φούκταις αίμα,
πού κι' ό Γλάδσταν μ' είχε π'ή
μπόγια και φοιά μέ Στέμμα.

Τώρα πιά συφερασμένος
αίμα δέν άπομιλώ,
κι' όλόμνάχος κλεισμένος
μέσ' στην' Αλατίνη ζδ.

Εμ' εκείνος ό Καλίφης, που δέν έκανα νισάρ,
μ' ένα κι' άλλο μου χαρέμι,
και τ'ά ντέρτια μου δέν γράφει
μύτε κι' Ούλεμα καλέμι.

Οι Νεότουρκοι ταύτά μου τέχνη κάνει τελανί,
κι' από τό Γιλδί, έκείνοι
μ' έφεραν στην' Αλατίνη.

Άχλέκτινο τό συνάφι,
πούγινε παντού φοβέρα,
μ' έπερβίρισε μιά μέρα
τό γνωστό σικτιρ πλάφι,

Τουτ' όι μπόγης που λές
μ' ένα βραμοκομπάτο
κάθε μέρα της χολακι
μου της φέρουν άνω κάτω.

Πανε κόποι μου μεγάλοι,
και τ'ά πλούτη, πούχα βγάλει
έν ιδρώτι του προσώπου,
τώρα τάκαναν θυσία

κι' έγιναν περιουσία
ένος κι' άλλου παλαηθρώπου.

Μά σαν' κούταξα την ζάλη,
τήν φουρτουνα και τό χάλι,
πούχ' ή τωρινή Τουρκία.

Τώρα, που κτυπαούν' έκείνοι,
μέσ' από την' Αλατίνη
τβετριφά με γυναίκατα.



**Προσφώνησις του «Πρασουλή
στον Ηκатиσάχ τον σεδνταλή.**

Φ.— Σέ γνωρίζω κι' απ' την κόφι
του σπαθού την τρομερή,
σε γνωρίζω κι' απ' την όφι,
όπου μαζάει του Σουφί.

Τού κλεινού Σαρκέτ ή φίσα
σε κατήνησε φτωχό,
κι' στην' Αλατίνη μέσα
σε ξεχάνουν μοναχό.

Έτσι μέσα λαχταρούσε
για τον θρόνο, τσελεπή,
κι' ένα στόμα καρτερούσε
ζεβα πάλι να σου π'ή.

Πλην ανέλιπτος ήμέρα
σ' έχάρητσε χαρέ, κι' έφυγες απ' έκεί πέρα
μέ φορέματα κυρά.